

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Γνωστὸν μεθ' ὀπόσης λεπτομερείας ἐξέ-
θηκεν ὁ εὐήθης τὰ περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ
οἴκου Σουσά· οὐδὲν παρέλειψεν. Ὁ Λου-
βὲν τότε μόνον τὸν ἀφῆκεν, ὅτε ἔμαθεν
ἐξ αὐτοῦ ὅτι ὁ Σουσά θὰ εἰσέπραττεν ἐκ
τοῦ δήμου τὴν τριακοστὴν προσεχοῦς Ἰ-
ουνίου τριακοσίας καὶ τινὰς ἐτι χιλιάδας
φράγκων ὡς ἀποζημίωσιν ἀπαλλοτριώ-
σεως.

Ὁ γέρων κακοῦργος μάλιστα ἠδυνήθη νὰ
ἀποκρύψῃ τὴν χαρὰν του, ἀμα ἤκουσε τὸ
ποσὸν τοῦτο.

— Τριακοσίαις χιλιάδες φράγκα! ἐ-
πανελάμβανεν εἰς τὸν Λαυρέντιον, ὅτε ἐ-
πανήρχετο μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ὁδὸν Προα-
στείου Ποασονιέ, τί ὠραία! Ταῖς τριάντα
Ἰουνίου· πρέπει λοιπὸν νὰ γείνη ἡ ὑπό-
θεσις τὴν νύκτα τῶν τριάντα, ξημερό-
νυκτας πρώτη Ἰουλίου. Σήμερα ἔχουμε
ἔνδεκα. Καλὰ! ἔχουμε καιρὸ.

Ὁ Λαυρέντιος, ὅπως κάλλιον ὑποκρι-
θῇ, προσεποιήθη ὅτι ἐξεπλάγη καὶ ἐφάνη
διεγερθεῖσα ἡ ἀπληστία αὐτοῦ.

— Εἶνε λαμπρόν! εἶνε νὰ μὴ τὸ πι-
στεύσῃ κανεὶς! ἔλεγε περιπατῶν ζωηρῶς
ἐν τῇ μικρᾷ κατοικίᾳ τῆς ὁδοῦ Προα-
στείου Ποασονιέ.

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξεν ὁ Λουβὲν θρι-
αμβεύων. Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὅσον θαυμάσι-
νος. Τό 'ξευρα ὅτι εἶνε καλὴ ἡ δουλειά,
μὰ ποτὲ δὲν ἐφάνταζόμουν...

— Ἀκουσε! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἰστα-
μενος ἐνώπιον τοῦ Λουβὲν καὶ ρίπτων αὐ-
τῷ βλέμμα ὑποπτον, πρὸ ὀλίγου ἔλεγε
ὅτι εἶνε πολὺ ὠραῖον καὶ ὅτι σχεδὸν ἐτρό-
μαξες· ἐγὼ δὲν ἐτρόμαξα, ἀλλ' εἶμαι τῆς
γνώμης σου· εἶνε πολὺ ὠραῖον καὶ εὐκο-
λόν!

— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτά; ἠρώτησεν ὁ Λου-
βὲν.

— Ἡξεύρεις τί ἐννοῶ. Πρόσεξε ὅμως.
Ἄν εἶνε παγίς, δὲν εἶνε τόσον εὐκόλον
τὸ πρᾶγμα ὅσον φαντάζεσαι· προσέχω πο-
λύ. Ἄν δὲ κατὰ τύχην ἐπιτύχῃς, θὰ εὖρω
πάντοτε τρόπον νὰ σοῦ στρίψω τὸ λαρύγι.
Σκέφθητι· παίζεις χοντρὸ παιγνίδι.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Λουβὲν γελῶν ἂν
αὐτὸ μονάχα σὲ ἀνησυχῇ, ἀνεψιέ μου,
ποτὲ δὲν θὰ μαλίσσω. Ἐπειτα ἀπὸ
τρεις ἑβδομάδες, ποῦ θὰ πάρῃς τὸ μερτι-
κό σου, δηλαδὴ ἐκατὸν πενήντα χιλιάδαις
φράγκα, ἀντὶ νὰ ζητῇς καυγᾶ, θὰ μὲ εὐ-
χαριστῇς.

— Ἀρκεῖ. Ἐξακολούθει.

— Ἀς ἀφήσουμε ταῖς ὑποψίας καὶ
ταῖς γκρίνιαις. Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ
Λουβὲν, ἔξευρουμε τώρα τί σπουδαία ἐπι-
χειρήσῃ ἔχουμε νὰ κάμωμε καὶ πότε θὰ
τὴν κάμωμε· μὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό· πρέπει

νὰ τὰ σκεφθῶμε ὅλα καλὰ καὶ νὰ κατα-
στρώσωμε τὸ σχέδιό μας μὲ μεγάλη λε-
πτομέρεια καὶ ἔπειτα νὰ σκεφθῶμε διὰ
τὸ παροχρεωτικόν. Σοῦ φαίνεται παραξενή
αὕτῃ ἡ λέξις. Θὰ σοῦ τὴν ἐξηγήσω σὲ λι-
γάκι. Εἰς μόνον πῶς ἔβρηκα διὰ τὴν ἐ-
πιχειρήσῃ μας ἕνα λαμπρὸ παροχρεωτικόν,
ποῦ μοῦ ἐχρησίμευσε πέρυσιν, μὰ τοῦτο
δὲν σημαίνει πῶς ἐπάληψε... Ἀλλὰ ἂς
ἰδοῦμε πρῶτα πῶς θὰ γείνη ἡ ἐφοδος. Ἀ-
φῆσέ με λοιπὸν νὰ σοῦ διηγηθῶ μία μι-
κρὴ ἱστορία, διὰ νὰ καταλάβῃς πῶς ἡ
μιά δουλειὰ γεννᾷ τὴν ἄλλη.

Ἐἶνε σχεδὸν ἕνας χρόνος ποῦ ἐγύριζα
στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιῦ, μονάχος, χω-
ρὶς νὰ ἔχω εἰς τὸ νοῦ μου καμμίαν δουλειάν,
ἀλλὰ ἔτοιμος νὰ κάμω ὅ,τι ἤθελε μοῦ
τύχει. Ἐφθασα εἰς Βατινιόλ, εἰς τὴν ὁ-
δὸν Καρδινέ... Τὴν γνωρίζεις τὴν ὁδὸν
Καρδινέ;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος μό-
λις συγκατὰ τὴν συγκίνησίν του.

— Εἶνε ἕνας μακρὸς παλῶδρομος. Ἡ-
τουν τέσσαρες ὥραις τὸ ἀπόγευμα καὶ ἄρ-
χισα νὰ πεινῶ. Ἐμβῆκα εἰς ἕνα μαγειρεῖο
καὶ ἐζήτησα κᾶτι νὰ φάγω. Ἐνῶ ἔτρωγα
ἐκύταξα καὶ ἄκουγα τριγύρω μου.

Τὸ τραπέζι ποῦ ἐκαθόμουν ἦτο πλησίον
εἰς τὸ μπάγκο· ἐκεῖ ἐκαθόντου δυὸ γυ-
ναῖκες· ἡ μία ἦτο ἡ κυρία τοῦ μαγαζιῶ, ἡ
ἄλλη ἦτο μία χοντρή καὶ ἄσχημη. Ὡ-
μιλοῦσαν καὶ ἐγὼ ἐπρόσεχα τί ἔλεγαν
μήπως ὠφεληθῶ τίποτε ἀπὸ τὴν ὁμι-
λίαν.

Ἡ χοντρή ἦτο ὑπηρετρία σὲ μία κυ-
ρία τῆς γειτονίας· αὕτῃ ἡ κυρία ἦτο χήρα
καὶ ἐζούσε ὁλομόναχη καὶ ἔρημη· εἶχε
μικρὴ περιουσία καὶ θὰ ἦτο εὐτυχισμένη
ἂν δὲν εἶχε ἕνα μασκαρᾶ γιῶ, ὁ ὁποῖος
ἐζούσε μονάχος δυὸ ἢ τρία χρόνια προ-
τήτερα· ἐπήγαινε ὅμως κάποτε εἰς τὴν
μητέρα του καὶ τῆς ἔκαμνε σκηναίς, τῆς
ἐζητοῦσε χρήματα καὶ ὁλοένα τὴν ἐπι-
κραίνει. Ἡ Μαριέττα—αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα
τῆς ὑπηρετίας—ἔλεγε εἰς τὴν ἄλλη γυ-
ναῖκα μία ἀπὸ ταῖς σκηναῖς ποῦ συνέ-
βηκε τὸ βράδυ τῆς προτερινῆς ἡμέρας.

Χωρὶς νὰ ἔξυρῶ τί κάμνω, ἔμεινα ἔ-
καὶ μία ὥρα χωρὶς νὰ κινηθῶ· ἔπειτα ἐση-
κώθηκα καὶ ταῖς ἐπλησίασα μὲ εὐγένεια
καὶ ἔβρηκα τρόπον ν' ἀρχίσω ὁμιλία μαζύ
τους.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ξαναπηγαίνω, ἡ Μα-
ριέττα ἦτο ἐκεῖ. Ἀρχισε πάλι νὰ λέγῃ
τὴν ἀτυχία τῆς κυρίας τῆς καὶ τὴν κακὴ
διαγωγὴν τοῦ ἀτίμου παιδιοῦ τῆς. Λα-
βαίνω μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ ἐσυμφῶ-
νησα μὲ ὅσα ἔλεγε ἡ Μαριέττα· εἶπα ὅτι
αὐτὰ ἦσαν τὰ ἦθη τῆς ἐποχῆς.

Εἰς ὅλα αὐτὰ ἐγὼ ἐκατάλαβα ὅτι
κᾶτι καλὴ δουλειὰ θὰ ἦναι. Διὰ τοῦτο,
ταῖς ἄλλαις ἡμέραις, ἐπήγαινα τακτικὰ
καὶ ἐκαθόμουν πάντοτε εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν.
Καὶ ἡ Μαριέττα δὲν ἔλειπε καὶ ἐσυνομι-
λούσαμε μὲ πολλὰ οἰκειότητα.

Ἐλεγα πῶς εἶμαι μικρὸς εἰσοδηματίας,
χῆρος, χωρὶς παιδιὰ, χωρὶς ἄλλους συγ-
γενεῖς παρὰ ἀνεψιούς μακρυνούς ἢ ἑξαδέλ-
φους ποῦ δὲν τοὺς ἐγνωρίζω καὶ πῶς ἡ-

θελα νὰ εὕρισκα μία τίμια κόρη σὲ προ-
τερήματα νὰ ζῶ μαζύ της μὲ ταῖς τέσ-
σαραις χιλιάδαις φράγκα τὸ εἰσοδήμα-
 μου· ἐννοεῖται, ἔλεγα, πῶς ἤθελα νὰ τὴν
στεφανώθω.

Αὐτὰ τὰ παραμύθια τὰ ἔλεγα ὅτῃν
τύχῃ, ἀλλὰ εἶδα πῶς ἡ Μαριέττα τὰ ἔ-
περνε διὰ σπουδαία· ἐκοκκίνιζε καὶ τὰ
ἔχανε ποῦ μὲ ἔβλεπε· μὲ ἐκύταξε κρυφά
καὶ μοῦ ἔρριχνε ματιὰς γλυκαῖς. Ἐγὼ
ὁ ἄσχημος καὶ ὁ κακομοιριασμένος ἐκί-
νησα τὸν ἔρωτα αὐτοῦ τοῦ ἀγγέλου!

Βέβαια ποτὲ μοῦ δὲν ἐρωτεύθηκα, μὰ
καὶ ἂν ἤθελε ἐρωτευθῶ, δὲν θὰ ἐρωτευό-
μουνα αὕτῃ τὴν ἄσχημομοῦρα. Ἐπρεπε
ὅμως νὰ κάμω τὸν ἐρωτευμένο διὰ νὰ ἐπι-
τύχω τὸν σκοπὸν μου. Τὴν ἐγλυκοκίταξα
λοιπὸν καὶ ἐγὼ καὶ τῆς ἔδινα νὰ ἐννοήσῃ
πῶς τὴν ἀγαπῶ.

Τέλος πάντων ἐσυνηνοήθηκα καὶ,
χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ τίποτε ἡ κυρία τοῦ μα-
γαζιῶ, ἀρχίσαμε νὰ βλεπώμεθα ἔξω ἀπὸ
τὸ κατὰστημα...

Ἐννοεῖ τις μεθ' ὁποίας συγκινήσεως ὁ
Λαυρέντιος ἠκροῶτο τῆς διηγήσεως ταύ-
της· ἀνέμενε δὲ μετὰ πυρετώδους ὑπομο-
νῆς νὰ φθάσῃ ὁ Λουβὲν εἰς τὸν φόνον. Δὲν
ἐτόλμα ἐν τούτοις νὰ ἀπευθύνῃ αὐτῷ οὐ-
δεμίαν ἐρώτησιν.

Ἀφῆνης ὁ Λουβὲν βεβαίως μετανοῶν
δι' ὅσα εἶπε καὶ μὴ θέλων νὰ εἴπῃ πλεί-
ονα ἐσταμάτησεν.

— Ἀγαπητὲ μου ἀνεψιέ, εἶπε, βλέπω
πῶς σοῦ λέγω πράγματα ἀνωφελῆ.

Τοῦναντίον, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, σὲ
βεβαιῶ, ἀγαπητὲ Λουβὲν, ὅτι πολὺ ἐν-
διαφέρομαι.

— Ὁχι, αὐτὰ εἶνε περιττὰ διὰ τὴν
ἐπιχειρήσῃ μας. Μάθε μονάχα πῶς κᾶτι
συνέβη... ποῦ ἔκαμε κρότο καὶ ἔπαυσα νὰ
πηγαίνω εἰς τὸ μαγειρεῖο καὶ ἄφησα τὴν
Μαριέττα μὲ τὴν ἀγάπῃ της.

Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχα λησμονήσῃ, καὶ
εἶνε τώρα ἔξ' ἑβδομάδαις ποῦ ἐπερνοῦ-
σα ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῶν Μικρῶν Σταύλων
καὶ μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα τὸν ἀγγελόν
μου τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

Πλησιάζω· πραγματικῶς ἦτο αὕτῃ,
ἀλλὰ πλέον ἄσχημη ἀκόμη! Κᾶτι τῆς
ἐσυνηνοήκα καὶ ἔλαβε μία μεγάλη πληγὴ
εἰς τὸ πρόσωπο. Τί σημαίνει! τὴν χαρε-
τῶ, φαίνομαι πρόθυμος καὶ τῆς λέγω πῶς
εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ποῦ τὴν ξαναβλέπω,
πῶς τὴν ἐζητοῦσα τόσον καιρὸ, τέλος
πάντων πῶς ἔχω πάντοτε τοὺς ἰδίους
σκοπούς.

Ἐχάρηκε πάρα πολὺ. Μιλήσαμε καὶ
μοῦ εἶπε ταῖς δυστυχίαις της. Ἐπὶ τέ-
λους μοῦ εἶπε πῶς ἔχει λαμπρὴ θέσιν εἰς
τὴν ὁδὸν Προαστείου Ποασονιέ εἰς τοῦ
Σουσά, ὅπου περνᾷ πολὺ εὐτυχισμένα, ὅσον
τὸ ψάρι εἰς τὸ νερό. Ἐτέντωσα τ' αὐτιά
μου ἀμα ἄκουσα τὸ ὄνομα Σουσά.

Ἀμέσως μοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ κάμω
λαμπρὴ δουλειάν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξανανέω-
σα τὰς σχέσεις μὲ τὴν Μαριέττα. Τῆς
εἶπα πῶς ὁ γάμος μας θὰ γείνη, ἀφοῦ πε-
ράσουν δύο τρεῖς μῆνες, διότι ἔχω νὰ ἐξο-
μαλύνω ὑποθέσεις· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μὴν

τὴν βλέπω καὶ πῶς θὰ καθίσω κοντὰ εἰς τὸ παλάτι τοῦ Σουσά.

«Νά, ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, διατί ἐνοί-
χισα τὸ σπῖτι ποῦ εἰμεθα' ἀπ' ἐδῶ φαί-
νεται τὸ ἐπάνω μπαλκόνι τοῦ Σουσά. Ἡ
κάμερα τῆς Μαριέττας εἶνε αὐτὴ ποῦ ἔ-
χει τὸ μπαλκόνι. Ὁ Θεὸς τὸ 'ξεύρει πό-
σαις φοραῖς τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ κυ-
τάζει μὲ πόνο καὶ ἀγάπη αὐτὸ τὸ παρά-
θυρο! Αὐτὴ τῇ στιγμῇ νομίζει πῶς εἰμαι
εἰς τὴν ἐξοχὴ καὶ μὲ περιμένει νὰ ἐπι-
στρέψω. Πόσο θὰ χαρῇ, ἡ δυστυχὴς, ἅμα
μὲ ἰδῇ. Εἶνε σχεδὸν μετάνυκτα' εἰμαι ὁ-
μως βέβαιος πῶς αὐτὴ δὲν κοιμάται καὶ
μὲ περιμένει.

«Ἐλα, προσέθηκεν ὁ Λουβὲν διευθυ-
νόμενος πρὸς τὸ παράθυρον, ἔλα μαζί μου
καὶ πρόσεξε νὰ μὴ φανῇς· θὰ τῆς κάμω
σημεῖον καὶ θὰ εὕγῃ.

Ἦνέφξε τὸ παράθυρον καὶ κύψας ἔβηξε
δὲς.

ΙΓ'

Ἡ νύξ ἦν ἡρεμος. Ἐπὶ τῇ προσκλήσει
ταύτῃ τοῦ Λουβὲν ἐν τῶν παραθύρων τοῦ
ἐξώστου, τὸ πλησιέστερον, ἠνεώχθη μετὰ
προσοχῆς, μεθ' ὃ σκιὰ γυναικὸς ἐφάνη.
Ἦτο ἡ Μαριέττα, ἥτις ἀνέγειρε τὴν κεφα-
λὴν πρὸς τὸν Λουβὲν.

— Εἰσθε σεῖς, κύριε Κροασιλιά; ἡρώ-
τησε χαμηλοφώνως.

— Ναί, ἀγαπητὴ μου Μαριέττα, ἀπήν-
τησεν ὁ Λουβὲν ἐπίσης χαμηλοφώνως,
εἰμαι ἐγὼ· χθὲς ἐπέστρεψα... καὶ εἰμαι
πολὺ εὐτυχὴς ποῦ σὲ ξαναβλέπω... ὦ! πόσο
ἐκαταράσθηκα ταῖς δουλείαις ποῦ μὲ
ἐκράτησαν εἰς τὴν ἐξοχή!

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν μόνος εἰς τὴν κατ-
οικίαν σου;

— Βέβαια μόνος εἰμαι.

— Ἀλλὰ χθὲς τὸ βράδυ εἶδα εἰς τὴν
θέσιν ὅπου εἶσαι κάποιον... Δὲν ἦσο σύ...

— Ὅχι, ἦτουν ἓνας συγγενὴς μου.
μὰ τώρα ἔφυγε...

Ἦρξατο τότε ὁ Λουβὲν ὁμνῶν τῇ
Μαριέττα, ὅτι, καίτοι ἡσυχολεῖτο εἰς τὰς
ὑποθέσεις του, δὲν ἐλησμόνει ποσῶς αὐτήν.

— Εἶνε ἀληθές, κύριε Κροασιλιά; ἡ-
ρώτησεν ἡ Μαριέττα ἀκκιζομένη.

— Ἀμφιβάλλεις; δὲν ἤξεύρεις πόσον
σὲ ἀγαπῶ;... Τὸ πρόσωπό σου εἶνε χα-
ραγμένο εἰς τὴν καρδιά μου.

— ὦ! μὴ ὁμιλεῖς διὰ τὸ πρόσωπόν
μου... Εἰμαι πολὺ ἄσχημη.

Ὁ Λουβὲν τὴν διεβεβαίωσεν ὅτι ἦτο
θελκτικὴ, καὶ ὅτι ἡ οὐλή, ἣν ἐκείνη ἐ-
νόμιζεν ὡς παραμορφοῦσαν αὐτήν, τὴν
καθίστα ἔτι θελκτικωτέραν.

Ἐξηκολούθησαν οὕτω ἐρωτολογοῦντες,
μεθ' ὃ ὁ Λουβὲν ἡρώτησε τὴν Μαριέ-
ταν ἂν ἐξηκολούθει οὕσα εὐχарιστημένη
ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σουσά.

— ὦ! νά, ἀπήντησεν ἡ Μαριέττα,
δὲν ἔχω εἰς τί νὰ παραπονεθῶ.

Ὁ Λουβὲν ἐξέφρασεν ἀμφιβολίας τινὰς
καὶ ἡρώτησε περὶ τῶν προσώπων, τῶν ἐν
τῷ μεγάρῳ κατοικούντων, ἰδίως δὲ περὶ
τῆς οἰκογενείας Σουσά. Ἡ Μαριέττα

λίαν προθύμως τῷ ἔδωκε πᾶσαν πληρο-
φορίαν.

Ἐκ τῶν πληροφοριῶν τούτων ὁ Λου-
βὲν ἐνεθυμεῖτο ἰδίᾳ τὰς ἐξῆς:

Ἡ κυρία Σουσά καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς
ἀπῆρχοντο τὴν ἐπιούσαν διὰ τὴν ἐν Πυτῶ
ἐξοχὴν αὐτῶν, ἐνθα θὰ διέμενον ὅλην
τὴν ἐβδομάδα. Ὁ Σουσά θὰ μετέβαινε
καὶ οὗτος μετ' αὐτῶν· οὗτος θὰ ἤρχετο
ἐκαστὴν πρωΐαν εἰς Παρίσιους διὰ τὰς ὑ-
ποθέσεις του, καὶ θ' ἀπῆρχετο πᾶσαν ἐ-
σπέραν, ὡς συνείθιζε τὸ θέρος... Ὁ υἱὸς
Ἐμερὺ Σουσά σπανίως μετέβαινεν εἰς τὸ
μέγαρον· ὁ νέος οὗτος διῆγε βίον ἄσπαστον
ἦν συνδεδεμένος μετὰ γυναικὸς ἐκκελυμέ-
νων ἡθῶν, δι' ἣν ἔδαπανα ὑπέρογκα ποσά.
Εἶχεν ἤδη ὁ πατὴρ Σουσά τῷ ἀπευθύνει
αὐστηρὰς παρατηρήσεις, ἃς ὁ υἱὸς του
οὐδόλως ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψει. Βίαιαι σκη-
ναὶ διεδραματίζοντο, αἵτινες θὰ ἐπανα-
λαμβάνοντο. Ἡ κυρία Σουσά καὶ ἡ θυ-
γάτηρ τῆς εἰς μάτην προσεπάθησαν νὰ
σωφρονήσωσι τὸν Ἐμερὺ· ἦσαν δὲ λίαν
ἀνήσυχαι.

— Κακὰ θὰ τελειώσουν, εἶπεν ἡ Μα-
ριέττα.

— Βέβαια, ὑπέλαβεν ὁ Λουβὲν.

— Νὰ δώσῃ μόνον ὁ Θεὸς νὰ μὴ
συμβῇ κανὲν φοβερὸν δυστύχημα, καθὼς
πέρυσι καὶ ἔπαθα...

— Ἄ! νά, τὸ 'ξεύρω, καλὴ μου
Μαριέττα... τὸ δυστύχημα τῆς ὁδοῦ
Καρδινέ...

— Καὶ λέγω αὐτό, διότι ὁ Ἐμερὺ φαί-
νεται διεφθαρμένος καὶ κακοήθης, καθὼς
αὐτὸ τὸ τέρας ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ.

— Διάβολε! τὴν σήμερον ἡ νεότης
δὲν ἀξίζει τίποτε, εἶπεν ὁ Λουβὲν. Δὲν
πρέπει ὅμως νὰ παραπονεῖται τόσο. Ὅλοι
οἱ νέοι, καὶ διεφθαρμένοι ἂν εἶνε, δὲν εἶνε
Λαυρέντιοι Δαλισιέ, δόξα τῷ Θεῷ! Ἀλλὰ
πρὶν αὐτὸς ὁ Ἐμερὺ καταντήσῃ εἰς τὸ
σημεῖον αὐτό, ἐλπίζω νὰ σὲ γλυτώσω. Διὰ
τοῦτο, ἀγαπητὴ Μαριέττα, δὲν πρέπει
νὰ μὲ κάμῃς νὰ περιμένω πολὺν καιρὸν
ἀκόμη, ἀλλὰ νὰ ταχύνης τὸν γάμον
μας...

Αἱ τρυφερὰὶ διαχύσεις ἐπανελήφθησαν,
ὁ δὲ Λουβὲν παρεπονεῖτο ὅτι ἦτο λίαν
μεμακρυσμένος τοῦ εἰδώλου του, ὅτι μό-
λις διέκρινεν αὐτὴν ἐν τῷ σκότει τῆς νυ-
κτὸς καὶ δὲν ἠδύνατο εὐκόλως νὰ συνο-
μιλῇ· ἔπρεπε πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἰδωθῶσι πλη-
σιέστερον.

— Τὸ σκέπτεσαι; ἡρώτησεν ἔντρομος
ἡ Μαριέττα.

— Βέβαια τὸ σκέπτομαι. Ἀπ' ἐδῶ
ἤμπορῶ νὰ ἔλθω εἰς τὸ μπαλκόνι σου μὲ
ἓνα σχοινί ἢ μὲ μία σκάλα.

— Ἄ! Θεέ μου!... πρόσεξε πολὺ.

— Διατί;

— Τρέχεις τὸν κίνδυνον νὰ πέσῃς, νὰ
σκοτωθῇς.

— Περιφρονῶ τὸν θάνατον διὰ σέ.

— Αὐτὸ εἶνε τρέλλῃ. Μὴ σὲ παρα-
καλῶ, κύριε Κροασιλιά... Ἐπειτα...

— Ἐπειτα τί;

— Δὲν εἶνε... πρέπον...

— ὦ! Μαριέττα, τί λέγεις; Δὲν ἡ-

ξεύρεις λοιπὸν πόσον ἀθῶοι εἶνε οἱ σκο-
ποί μου;

— Βέβαια, βέβαια, ἀλλ' ἀκόμη...

— Τὸ ἤξεύρεις ὅτι σὲ σέβομαι ὅσο
σ' ἀγαπῶ.

— Καὶ ἂν κανεῖς μᾶς συνελάμβανεν
ὁμοῦ;...

— Ὅχι, κατηγορηθῇς; Λοιπὸν! τόσῳ
τὸ καλλίτερο, διότι θὰ ἦσαι ὑποχρεω-
μένη πλέον ἀπέναντί μου.

— Ὅχι, κύριε Κροασιλιά, σὲ παρα-
καλῶ.

— Καλὴ νύκτα καὶ αὐριον, ἀγγελέ
μου.

Ὁ Λουβὲν ἐπανεκλείσε τὸ παράθυρον.

— Τί διάβολο διασκέδασιν θὰ εὕρης,
εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, νὰ πηδήσῃς εἰς αὐτὸ
τὸ μπαλκόνι; Ὅταν θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ πρᾶ-
ξις, τότε τὸ ἐννοῶ...

— Ὅχι! εἶπεν ὁ Λουβὲν, δὲν ἀρκεῖ.
Πρέπει πρῶτα νὰ τὰ ἐτοιμάσωμε ὅλα...
ἀρκεῖ νὰ μὴ σπᾶσω τὸ κεφάλι μου! Ἄν
ἤμπορῶσα νὰ ἔστειλα κανένα ἄλλον εἰς
τὴν θέσι μου.

— Ἀδύνατον. Ἡ Μαριέττα σὲ ἀγαπᾷ
καὶ σὲ λατρεῖ.

— Ἀλήθεια!... Τέλος πάντων, κουρά-
γειο χρειάζεται· θὰ δεθῶ στερεά... Ἐπειτα
πρέπει νὰ κάμουμε τὰ σχέδια.

— Ποῖα σχέδια;

— Διάβολε! τοῦ μεγάρου. Πρέπει νὰ
ἤξεύρουμε καὶ ταῖς γωνίαις ἀκόμη. Εἶχα
ἀρχίσει...

— Αὐτὸ λοιπὸν ἦτο, εἶπεν ὁ Λαυρέν-
τιος, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εὗρον εἰς τὸ συρ-
τᾶριον ἐκεῖνο;

— Ἐψάξεις λοιπὸν!

— Ἀφοῦ δὲν εἶχα τί καλλίτερον νὰ
κάμω...

— Ναί, ἔτσι... εἶνε μὰ εἶνε ἀτελείωτο
ἀκόμη. Θὰ τὸ τελειώσω. Ἀλλὰ ἔχουμε
καὶ κατὶ ἄλλο ἀκόμη.

— Τί λοιπὸν;

— Πρέπει νὰ εὕρουμε καὶ νὰ ἐτοιμά-
σωμε τὸ παροχετευτικόν.

Ὁ Λαυρέντιος ἠννόει τὴν σημασίαν
τῆς λέξεως. Ἐν τούτοις ἐφρικόσεν ἀκού-
σας τὸν Λουβὲν προφέροντα αὐτήν, ἀνα-
μνησθεὶς τῶν βασάνων καὶ τῶν ἀγωνιῶν,
ἃς ὑπέστη. Οὐχ ἦττον ἐμειδίασεν.

— Ἀγαπητὴ Λουβὲν, εἶπε διὰ σκωπτι-
κοῦ ὕφους, μοὶ φαίνεται σχολαστικὸς.
Πολὺ διδάσκεις. Ἐπειδὴ δὲ εἰμαι νεώτερός
σου εἰς τὸ ἔργον, λαμβάνεις ὕψος παιδαγω-
γοῦ. Ἐλα, ἃς ἔλθωμεν εἰς τὰ πράγματα
χωρὶς τόσα προοίμια.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Λουβὲν, καταλα-
βαίνω. Λοιπὸν νά! Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀ-
πλούστατον. Μᾶς χρειάζεται μία σκάλα
μονάχα ἢ ἓνα σχοινί.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Κατεβαίνουμε εἰς τὸ μπαλκόνι.

— Αὐτὸ εἶνε μικρὸν πρᾶγμα δι' ἐμέ.

— Πνίγουμε τὴν Μαριέττα.

— Διατί ὅχι;

— Κατεβαίνουμε εἰς τὸ δεύτερον, ἔπειτα
εἰς τὸ πρῶτο πάτωμα καὶ καθένα ποῦ ἀ-
παντοῦμε, ἀφέντη ἢ δούλο... μπᾶμ! πᾶρ-
τον κάτω!

— Συμφωνῶ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Φθάνουμε εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ Σουσά, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, καὶ ἂν κανεὶς φυλάττει ἐκεῖ, τὸ ἴδιο πάλι, κάτω καὶ αὐτόν· πέρνουμε ἔπειτα τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν κάσα καὶ γυρίζουμε πίσω εἰς τὸ σπίτι μας. Τὸ πρωί, πρὶν ὁ κόσμος νοιώσῃ τὴ δουλειά, τὸ κόβουμε λάσπη καὶ ἀφίνομε τὴν ἀστυνομία καὶ τὸν κόσμο εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

— Ὡρα καλὴ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, νὰ ἐπιχειρήσις.

— Ναί, εἶπεν ὁ Λουβέν, νὰ ἐπιχειρήσι· μὰ ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμέραις, ἐνῶ ἐμεῖς γλεντάμε μὲ τὸν παρὰ τοῦ τραπεζίτη, ὁ Μοῦλ ἢ κανέννας ἄλλος, νὰ τον καὶ μᾶς συλλαμβάνει καὶ μᾶς κουβαλεῖ εἰς τὴν ἀστυνομία.

— Πῶς! εἰς τὴν ἀστυνομίαν! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ἀστείζεσαι; καὶ πῶς θέλεις;...

— Εἶπα δύο ἡμέραις, διέκοψεν ὁ Λουβέν, εἶπα πολλάς· εἴκοσι τέσσαραις ὥραις ἔπρεπε νὰ εἶπω καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερο!

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλος πῶς ἡ ἀστυνομία θὰ τεθῇ ἐπὶ τὰ ἴχνη μας; διατί νὰ μᾶς συλλάβῃ τόσο εὐκόλως.

— Ὡ νεότης, νεότης! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν, πόσο ὠραία ποὺ εἶσαι, μὰ πόσο ἀσυλόγηστη. Διατί; ἀνεψιέ μου... Διότι ἡ ἀστυνομία θὰ ἰδῇ ἀμέσως ἀπὸ ποῦ ἐμβήκαν οἱ κλέπται. Ἀπ' ἐδῶ, τὸ πρᾶγμα φαίνεται. Ποῖος κατοικοῦσε ἐδῶ καὶ ἔφυγε. Κᾶποιος Κροασιλιᾶ... ψεύτικο ὄνομα!... μὲ τὸν ἀνεψιό του... κοροϊδίαίς! Τρέχουν ἀμέσως καὶ ποῦ νὰ γλυτώσουμε!

— Διάβολε!... Ἀλλὰ τότε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, τί μέσον εὐρίσκες λοιπόν;

— Αἶ! τὸ μέσο ποῦ σοῦ ἔλεγα καὶ σὺ ἐγελοῦσες χωρὶς νὰ μὲ καταλάβῃς.

— Τὸ παροχτευτικόν;

— Βεβαιότατα. Ἦμουν εἴκοσι δύο χρόνων· ποῦ τὸ 'βρήκα καὶ τὸ καυχίεμαι. Μὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε τὸ ἴδιο. Ἐσεῖς ποῦ ἔχετε ζεστὸ αἷμα, θέλετε καὶ καλὰ νὰ ἐνεργήτε γρήγορα· ἐμβαίνουμε, σκοτόνουμε, κλέπτουμε καὶ ἀδιάφορο πῶς θὰ γλυτώσουμε! Ἐγὼ ὅμως φροντίζω καὶ διὰ τὰ ὑστερινά, ὥστε νὰ μὴ μᾶς νοιώσουν. Ἐκατάλαβες;

Ὁ Λαυρέντιος μόλις ἠδύνατο νὰ συγκατηθῇ· ἡ καρδιά αὐτοῦ ἔπαλλεν ἐξ ἀγανακτήσεως καὶ ἀποτροφῆς.

— Α! δ! ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, δὲν γελᾷς πλέον· ἀρχίζεις νὰ μὲ πέρνης στα σπυδαῖα... Ὅπως λοιπόν σοῦ ἔλεγα, ἡ ἰδέα αὐτὴ μοῦ ἦλθεν ὅταν ἤμουν εἴκοσι δύο χρόνων, εἰς Νίμ, ὅπου ἤμουν ὅταν ἐβγήκα ἀπὸ τὴν φυλακὴν ποῦ μὲ ἔβαλαν διὰ μία νεανικὴ παρεκτροπή. Εἶχα 'λίγα σολδία 'στὴν τσέπη καὶ ἐπῆγα νὰ ἰδῶ ταῖς ταυρομαχίαις ποῦ ἔκαμναν κατὰ μίμησι τῶν Ἰσπανῶν. Ἐμβαίνω καὶ βλέπω καὶ παληκαράδες ταυρομάχους καὶ ἱππότες νὰ ἐρεθίζουν μὲ κάθε τρόπο τὸν ταῦρο. Τὸ ζῶον θυμῶνει καὶ ὀρμᾷ καταπάνου εἰς ἐκεῖνον ποῦ 'βρίσκει ἐμπρός του· μὰ αὐτὸς τοῦ παρουσιάζει ἓνα κόκκινο

πανὶ καὶ ἀμέσως κράχ! στρέφει, σηκώνει τὸ πανὶ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου... Μακρύτερα, γίνεται τὸ ἴδιο, καὶ πάντοτε ὁ ἀνόητος ταῦρος τὸ πανὶ ἀρπάζει καὶ ὄχι τὸν ἄνθρωπο... Ἐξαφνα εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: «Νὰ τί μοῦ χρειάζεται! Διάβολε!...» Πόσαις φοραῖς ἔπειτα ἐπαρουσίασα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἀστυνομία τὸ κόκκινο πανὶ καὶ πάντοτε ἐγλύτωσα. Καμμία φορὰ τὸ ἀρπάζει ἡ κυρὰ ἀστυνομία, τὸ σφίγγει καὶ τὸ ξεσχίζει τὸ κακόμοιρο σὲ χίλια κομμάτια... Ἐγὼ λαβαίνω καιρὸ καὶ τὸ κόβω λάσπη, καὶ ἂν κατὰ τύχην ξαναέλθω, γελῶ!

— Ναί, καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος γελῶν προσπεποιημένως, πολὺ διασκεδαστικὸν εἶνε αὐτό· ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν μας ποῖον εἶνε τὸ παροχτευτικόν σου, τὸ ἐρυθρόν πανί σου;

— Ποῖον;... ἀλλὰ τὸ 'βρήκα· εἶνε ὁ Ἐμερὺ Σουσά.

— Ὁ υἱὸς τοῦ τραπεζίτου;

— Βέβαια. Αὐτὸς ὁ νέος εἶνε διεφθαρμένος, ἔχει καὶ μία ἐρωμένη ποῦ τοῦ τὰ τραγανίζει καλὰ, εἶνε γεμάτος χρέη. Δέκα φοραῖς ὁ πατέρας του ἐπλήρωσε χρέη, μὰ αὐτὸς δὲν ἀκούει καὶ ὁ γέρος τοῦ ἔτριξε τὰ 'δόντια· ἡ μαμὰ παρακαλεῖ διὰ τὸ παιδί της καὶ ἡ ἀδελφοῦλά του κλαίει... Μὲ αὐτὴ τὴν κατάστασι ὅλα θὰ τὰ κατωρῶσαμε· αὐτὴ εἶνε ἰδική μου φροντίδα. Ἡ Μαριέττα παρομοιάζει αὐτὸν τὸν Ἐμερὺ μὲ τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ.

— Λαυρέντιον Δαλισιέ... Ποῖος εἶνε αὐτός;

— Εἶνε... μία μοσχομάγκα... ἔγινε ἀρκετὸς κρότος δι' αὐτόν. Τέλος πάντων ἂν ὁ Ἐμερὺ δὲν φιλιωθῇ μὲ τὸν πατέρα του πρὶν ἔλθῃ ἡ τριάντα Ἰουνίου, εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ τοῦ ρίψῃ εἰς τὴν ράχι του κάθε πράξι καὶ κάθε ἐγκλημα.

— Ἐλα δά! εἶνε γελοῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον λέγεις.

— Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω. Θὰ ἰδῇς πῶς θὰ σοῦ τὸν στείλλω εἰς τὸ σκαμνὶ τοῦ κακουργιοδικείου εἰς τὴν ἐρχομένη σύνοδο.

— Εἶνε ἀδύνατον! Παραδέχομαι ὅτι ὁ Ἐμερὺ ἀποπειράται νὰ κλέψῃ τὸν πατέρα του.

— Καλὰ! λοιπὸν ἐμβαίνει εἰς τὸ σπίτι ἡ, ἀφοῦ ἔχει ἐλευθερίαν εἰσοδοῦ, κρύβεται μέσα καὶ περιμένει τὴν κατάλληλην στιγμή. Τὰ μεσάνυχτα ἡ τὴν μία, ποῦ ὅλοι κοιμούνται, βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ πηγαίνει εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του...

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν φθάνει εἰς τὸ γραφεῖον, διότι ὑπνέρτης τις τὸν ἠνόνησε καὶ αὐτὸς ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ.

— Νὰ φύγῃ; καθόλου, εἶπεν ὁ Λουβέν. Αὐτὸς ἔχει τὴν ἀπόφασίν του· πρέπει νὰ πάρῃ τὰ χρήματα μὲ κάθε τρόπο, ἀλλέως εἶνε χαμένος. Διώχνει τὸν ὑπνέρτη, αὐτὸς ἀντιστέκεται, θέλει νὰ φωνάξῃ... καὶ βλὶν! βλάν! δύο μαχαιριαὶς καὶ τὸν ξεκάνει.

— Καὶ ἂν εἶνε ὁ πατήρ του;

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, διότι θὰ τὸν κληρονομήσῃ.

— Ὡ! εἶνε τερατῶδες! εἶνε ἀπίθανον! Πατροκτόνος!...

— Καὶ λοιπὸν, τί μὲ τοῦτο;

— Οὐδέποτε θὰ τὸ πιστεύσῃ ἡ δικαιοσύνη.

— Ἡσύχασε, εἶπεν ὁ Λουβέν μετὰ πεποιθήσεως. Ἐκαμὰ ἐγὼ τὴν δικαιοσύνην πέρυσι νὰ πιστεύσῃ πῶς ἓνας ἦτουν μητροκτόνος εἰς μίαν ὑπόθεσιν 'σὰν κι' αὕτη.

[Ἐπεταί συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ε'

Ἡ φίλια τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἡ Λέσχη τῶν 'Αρικό' ἦτο ἀνάστατος.

Πάντες ἐσχολίαζον τὴν σύλληψιν τοῦ Μαξίμου καὶ, ὀφείλομεν νὰ τὸ εἰπώμεν, οὐδεὶς εὕρισκεν αὐτὴν ἄδικον.

Ὁ κύριος Δουβουζ περιήρχετο ἀπὸ κύκλου εἰς κύκλον ἀνθρώπων, ἐξηγῶν τὴν ἐν τῇ ὑποθέσει παρέμβασίν του καὶ εὐρίσκων ἄξιαν ἐπαίνου τὴν ἐν τῇ ἀνακρίσει συμμετοχὴν του. Ἐκαστος τὸν ἤκουε λίαν προσεκτικῶς καὶ ἅπαντες εὕρισκον πολὺ ὀρθὰς τὰς παρατηρήσεις του.

— Ἀλλὰ, ἔλεγον, ὁ δὲ Βονεῖλ μᾶς τὸν ἐπαρουσίασεν.

— Ποῦ τὸν ἤρην! ἔλεγεν ἄλλος.

— Ἀγνωστον, προσέθετο τρίτος.

— Ἡ σύστασις τοῦ δὲ Βονεῖλ μᾶς ἐφαίνετο ἀποχρώσα.

— Βεβαίως.

— Βεβαιότατα.

— Ἀπατάται τις τόσο εὐκόλως.

— Πρὸ πάντων ὅταν τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα συνιστοῦν τὸ πρόσωπον.

— Εἶνε ἀληθές ὅτι εἶχε πολὺ καλοὺς τρόπους ὁ νέος αὐτός.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Λέσχην ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ.

— Ἐμάθατε τὰ νέα; τὸν ἠρώτησαν πανταχόθεν.

— Ποῖα νέα;

— Τί, ἀγνοεῖτε;

— Ὅπως διόλου. Ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπὸν σεῖς σήμερον;

— Δὲν ἐμάθατε ὅτι ὁ Μαξίμος συνελήφθη;

— Ὁ Μαξίμος συνελήφθη!

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Δουβουζ, διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ δυστήνου κόμητος δὲ Φερουζόλ.

— Παρεφρονήσατε; ἀπεκρίθη ὁ δὲ Βονεῖλ ἐλαφρῶς ἀνασκιρτήσας.

— Μάλιστα, μάλιστα, συνελήφθη πρὸ τινων ὥρων.

— Τί σχέσις ὑπάρχει μεταξύ τῆς συλήψεως αὐτῆς καὶ τῆς δολοφονίας τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ;